

EL SECRET MÉS MAL GUARDAT - SECRETS

Un relat de: [Vicenç Bacardit i Garcia](#)

«He de guardar el secret, he de guardar el secret! -es repetia interiorment la Jèssica, de camí cap a casa». L'home amb qui es va creuar davant de la pastisseria la va mirar de forma desconfiada. Que estrany! Potser, va pensar ella, el senyor sabia que amagava algun secret i volia descobrir-lo. Per l'altra vorera, una velleta que passejava un gos ridículament vestit també se la va quedar mirant. Mala senyal!

La Jèssica va caminar uns metres més, apressada per no trobar-se amb cap altre vianant amb complex de Sherlock Holmes que l'observés com un cas sense tancar. A cada passa es repetia la premissa que s'havia marcat.

«Aquell noi em mira. Ho sap!».

Efectivament, un xicot de disset anys la guaitava detingudament mentre esperava impacient alguna amigueta, examinant-la de dalt a baix sense escrúpols.

El conductor de l'autobús que la va deixar creuar pel pas de vianants va repetir el comportament dels altres ciutadans. Però a ell, fins i tot, se li escapava una mica un somriure per sota el nas. Sens dubte, no sabia dissimular que havia descobert el secret que la jove provava d'amagar sense èxit.

La Jèssica no es va donar per vençuda, tot i que semblava que estava a punt de fracassar, que estava a punt de sortir a la llum allò que provava d'ocultar fos com fos.

El veí del pis de dalt la va saludar com ho havia fet tota la vida. Allò va ser la gota que va fer vessar el got.

«He fracassat! No he pogut amagar el meu secret! Què deu haver fallat?».

Va introduir la clau al pany de la porta del seu apartament i hi va entrar. El mirall del rebedor de seguida li ho va explicar tot. L'operació de canvi de sexe havia estat un èxit, però el bigoti frondós de sempre romania al seu lloc. Un petit però crucial oblit que feia caure el fràgil castell de cartes en què s'havia convertit la seva nova vida.